brationem juxta locorum conſuetudines, vel Diœceſanarum Synodorum Sanctiones in ſubſidium alimentorum uniuſcujuſque Sacerdotis dumtaxat pro regionum opportunitatibus præſcripta colligant, Miſſas vero celebrari curent alibi, ubi eleemoſynæ ſeu ſtipendia vel conſuetudine vel Synodali lege pro ſingulis Miſſis attributa ſunt minoris pretii, quam illic ubi accipiuntur, darentur. Id quam abſonum ſit atque alienum ab ipſa ſive expreſſa, ſive tacita pie offerentium voluntate, omnes plane intelligunt, nec aliter exiſtimandum eſt; in illa enim potius Miſſas eſſe celebrandas quiſque vult, ad quam religionis & pietatis ſtimulis ductus eleemoſynas confert, aut in qua quiſpiam fortaſſe tumulatus eſt, quam in alia Eccleſia ſibi prorſus ignota. Quod ſane veluti mercaturis faciendis a turpis lucri cupiditate inductum non ſolum ab avaritiæ ſuſpicione & vitio, verum etiam a furti crimine, unde reſtitutioni ſubjacet, haud immune, in cauſſa eſt, ut bonorum quamplurimi, ad quorum notitiam mercatura hujuſmodi venit, graviter offenſi, ab eleemoſynis ad celebrandas Miſſas amplius offerendis ſeſe abſtineant. Execrabilem hujuſmodi abuſum alicubi ſenſim irrepentem deteſtantes Romani Pontifices Prædeceſſores noſtri, de conſilio tum Congr. S. R. E. Cardinalium Univerſalis Inquiſitionis contra hæreticam pravitatem, tum Congreg. Cardinalium Concilii Tridentini interpretum decretum voluerunt, nimirum a quolibet Sacerdote ſtipendio ſeu eleemoſyna majoris pretii pro celebratione Miſſæ a quocumque accepta non poſſe alteri Sacerdoti Miſſam hujuſmodi celebraturo ſtipendium ſeu eleemoſynam minoris pretii, etſi eidem Sacerdoti Miſſam celebranti & conſentienti ſe majoris pretii ſtipendium ſeu eleemoſynam accepiſſe indicaſſet. Eapropter Vos Venerabiles Fratres, in Apoſtolici Miniſterii, & ſollicitudinis noſtræ partem adſcitos rogamus, & maximopere in Domino hortamur, ut cuſtodientes vigilias ſuper gregibus veſtris, enitamini, ne ea peſtis amplius pervagetur, ſed ut penitus extinguatur. Ab avaritia enim, tamquam a radice, mala omnia germinant: quam quidam appetentes erraverunt a Fide, & inſeruerunt ſe doloribus multis. Avaritia quidem nulla potior contagio, quæ conceptam apud omnes Sacerdotalis dignitatis perfectioniſque opinionem magis inficiat evellatque. Avaritia opibus Deum poſthabere, ac ſervire mammonæ docens, efficit, ut Avari hæreditatem non habeant in Regno Chriſti & Dei: Quod ſi hæc in Laicis hominibus minime toleranda, atque adeo legibus coercenda; quid in Eccleſiaſticis viris qui terrenis rebus nuntium miſerunt, quin ſortem Domini vocati, qui Deo mancipati ſunt? Quid, quod non per mundana lucra, ſed per altaris miniſterium tam ſordide, & cum ſanctiſſimarum legum contemptu, & cum Sacerdotalis characteris dedecore in avaritiam præcipiti animo rapiuntur? Contendite igitur, Venerab. Fratres, quibus Chriſti ovium cura demandata eſt, non ſolum ut verbo & exemplo præeuntes, Chriſti ſitis bonus odor in omni loco, unde populi veſtigia veſtra ſequantur, verum etiam ut Eccleſiaſticos primum, deinde Laicos viros ab infectis vitiorum paſcuis evertentes, per viam mandatorum Dei ad cæleſte Ovile currere doceatis. Quoniam autem ita comparatum eſt, ut præſentis pœnæ metu ſalutaribus monitis facilius obtemperetur, per Edictum in veſtris Diœceſibus proponendum affigendumque, Univerſis notum facite, quemcumque qui eleemoſynas ſeu ſtipendia majoris pretii pro Miſſis celebrandis, quemadmodum locorum conſuetudines, vel Synodalia Statuta exigunt, colligens, Miſſas, retenta ſibi parte earumdem eleemoſynarum ſeu ſtipendiorum acceptorum, ſive ibidem ſive alibi, ubi pro Miſſis celebrandis, minora ſtipendia ſeu eleemoſynæ tribuuntur, celebrari fecerit: Laicum quidem ſeu ſæcularem, præter alias arbitrio veſtro irrogandas pœnas, Excommunicationis pœnam: Clericum vero, ſive quemcumque Sacerdotem, pœnam Suſpenſionis ipſo facto incurrere, a quibus nullus per alium, quam per Nos ipſos, ſeu Rom. Pontificem pro tempore exiſtentem, niſi in mortis articulo conſtitutus, abſolvi poſſit. Fore autem in Domino confidimus, ut unuſquiſque memor conditionis ſuæ poſthac bene conſultum velit animæ ſuæ, nec tam ſalutares leges cenſuraſque Eccleſiaſticas parvipendat. Interea Fraternitatibus Veſtris Apoſtolicam Benedictionem in populos etiam curæ veſtræ commiſſos redundaturam peramanter impertimur. Volumus autem, ut præſentium litterarum tranſumptis ſive exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in judicio & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris, die trigeſima menſis Junii milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo. Pontificatus noſtri Anno Primo.

D. Cardinalis Paſſioneus.

DECLARATIO

SS. D. N. BENEDICTI PP. XIV. cum inſtructione ſuper Dubiis reſpicientibus Matrimonia in Hollandia & Belgio contracta, & contrahenda, edita die quarta Novembris Anni 1742.

MAtrimonia, quæ in locis fœderatorum Ordinum dominio in Belgio ſubjectis iniri ſolent ſive inter Hæreticos ex utraque parte, ſive inter Hæreticum ex una parte Virum, & Catholicam Feminam ex alia, aut viceverſa, non ſervata forma a Sacro Tridentino Concilio præſcripta, utrum valida habenda ſint, nec ne, diu multumque diſceptatum eſt, animis hominum, ac ſententiis in diverſa diſtractis: Id quod ſatis uberem anxietatis, ac periculorum ſementem, per multos annos ſubminiſtravit, quum præſertim Epiſcopi, Parochi, atque illarum Regionum Manſionarii, nihil certi hac ſuper re haberent, nihil vero inconſulta Sancta Sede auderent ſtatuere, ac declarare. Cum autem proxime evolutis annis in tam ancipiti, gravique cauſſa Apoſtolicæ Sedis judicium vehementius expoſceretur, urgeretque id in primis vigilantiſſimus Iprenſis Epiſcopus, dum pro debito Officii ſui, & ſua erga Beati Petri Cathedram obſervantia de Eccleſiæ ſibi concreditæ ſtatu ad Romanum Pontificem referebat, ponendumque omnino eſſe tam prolixæ dubitationi finem graviſſimis verbis, ac rationibus perſuaderet, Clemens XII. id temporis Romanus Pontifex, qui rei gravitatem, quanti oportebat, æſtimaret, Sacræ Congregationi Eminentiſs. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum in mandatis dedit, ut de tota controverſia diligenter more ſuo cognoſceret. In re itaque tanti momenti volens eadem Sacra Congregatio quam accuratiſſime procedere, commiſſæ ſibi cognitionis initium ab exquiſitis aliorum quoque Belgii Epiſcoporum relationibus, atque ſententiis, quas deſuper explorari ſategit, petendum duxit, eodemque tempore audire voluit præſtantes aliquot hujus Almæ Urbis Theologos, quibus injunxit ut rem totam ea, qua decet maturitate diſcuterent, ſuamque opinionem proferrent. At, dum hæc maxime agerentur ſuperſedendum per aliquot Menſes fuit ab iſtiuſmodi Cauſſæ expeditione propter viduitatem, quæ intercidit Romanæ Eccleſiæ, donec ad Summum Pontificatum feliciter evectus Sanctiſs. D. N. BENEDICTUS XIV. Inter primas Regiminis ſui curas, Cauſæ hujus cognitionem repeti juſſit a memorata Sacra Congregatione Concilii, quam voluit coram ſe haberi, ut auditis Eminentiſſimorum Patrum Sententiis, ipſe demum, quid hac in re tenendum foret, ſupremo ſuo pronuntiaret oraculo. Cum igitur Congregatio præfata ſub die 13. Maji currentis anni 1741. coram Sanctitate ſua fuerit habita, id Sanctiſſimus D. N. ſpatio aliquo temporis ad rem ſecum expendendam accepto, hanc nuper declarationem, & inſtructionem exarari præcepit, qua veluti certa regula, ac norma, omnes Belgii Antiſtites, Parochi, earumque Regionum Manſionarii, & Vicarii Apoſtolici deinceps in hujuſmodi negotiis uti debeant.

Primo ſcilicet, quod attinet ad Matrimonia ab Hæreticis inter ſe in locis fœderatorum Ordinum dominio ſubjectis celebrata, non ſervata forma per Tridentinum præſcripta, licet Sanctitas Sua ignoret, alias in caſibus quibuſdam particularibus, & attentis tunc expoſitis circumſtantiis, Sacram Congregationem Concilii pro eorum invaliditate reſpondiſſe; æque tamen compertum habens nihil adhuc generatim, & univerſæ ſuper ejuſmodi Matrimoniis fuiſſe Apoſtolica Sede definitum, & alioquin oportere omnino ad conſulendam univerſis Fidelibus in iis locis degentibus, & plura evertenda graviſſima incommoda, quid generaliter de hiſce Matrimoniis ſentiendum ſit, declarare, negotio mature perpenſo, omnibuſque rationum momentis hinc inde ſedulo libratis, declaravit, ſtatuitque Matrimonia in dictis fœderatis Belgii Provinciis inter Hæreticos uſque modo contracta, quæque impoſterum contrahentur, etiamſi forma a Tridentino præſcripta non fuerit in iis celebrandis ſervata, dummodo aliud non obſtiterit canonicum impedimentum; pro validis habenda eſſe; adeoque ſi contingat, utrumque Conjugem ad Catholicæ Eccleſiæ ſinum ſe recipere, eodem, quo antea, conjugali vinculo ipſos omnino teneri, etiamſi mutuus conſenſus coram Parocho Catholico ab eis non renovetur. Sin autem unus tantum ex Conjugibus ſive maſculus, ſive Femina convertatur, neutrum poſſe, quamdiu alter ſuperſtes erit, ad alias nuptias tranſire.

Quod vero ſpectat ad ea conjugia, quæ pariter in iiſdem fœderatis Belgii Provinciis, abſque forma a Tridentino ſtatuta contrahuntur a Catholicis cum Hæreticis ſive Catholicus Vir Hæreticam Fœminam in Matrimonium ducat, ſive Catholica Fœmina Hæretico Viro nubat, dolens in primis quam maxime Sanctitas Sua, eos eſſe inter Catholicos, qui inſano amore turpiter dementati ab hiſce deteſtabilibus connubiis; quæ Sancta Mater Eccleſia perpetuo damnavit, atque interdixit, ex animo non abhorrent, & prorſus ſibi abſtinendum non ducunt, laudanſque magnopere zelum illorum Antiſtitum, qui ſeverioribus propoſitis ſpiritualibus pœnis catholicos coercere ſtudent, ne ſacrilego hoc vinculo ſe hæreticis conjungat, Epiſcopos omnes, Vicarios Apoſtolicos, Parochos, Miſſionarios, & alios quocumque Dei, & Eccleſiæ fideles Miniſtros in iis partibus degentes ſerio, graviterque hortatur, & monet ut Catholicos utriuſque ſexus ab hujuſmodi nuptiis in propriarum Animarum perniciem ineundis, quantum poſſint, abſterreant; eaſdemque Nuptias omni meliori modo intervertere, atque efficaciter impedire ſatagant. At, ſi forte aliquod hujus generis Matrimonium, Tridentini forma non ſervata, ibidem contractum jam ſit, ut impoſterum (quo Deus avertat) contrahi contingat, declarat Sanctitas Sua, Matrimonium hujuſmodi, alio non concurrente canonico impedimento, validum habendum eſſe, & neutrum ex Conjugibus, donec alter eorum ſupervixerit, ullatenus poſſe ſub prætextu dictæ formæ non ſervatæ novum Matrimonium inire. Id vero debere ſibi potiſſime in animum inducere Conjugem Catholicum ſive Virum Fœminam, ut pro graviſſimo ſcelere, quod admiſit, pœnitentiam agat, ac veniam a Deo precetur, coneturque pro viribus alterum Conjugem a vera Fide deerrantem ad gremium Catholicæ Eccleſiæ pertrahere, ejuſque animam lucrari, quod porro ad veniam de patrato crimine impetrandam opportuniſſimum foret, ſciens de cetero, ut mox dictum eſt, ſe iſtius Matrimonii vinculo perpetuo ligatum iri.

Ad hæc declarat Sanctitas Sua, ut quidquid hactenus ſancitum, dictumque eſt de Matrimoniis ſive ab hæreticis inter ſe, ſive inter Catholicos, & Hæreticos initis in locis fœderatorum Ordinum Dominio in Belgio ſubjectis, ſancitum, dictumque intelligatur etiam de ſimilibus Matrimoniis extra fines Dominii eorumdem fœderatorum Ordinum contractis ab iis, qui addicti ſunt Legionibus, ſeu militaribus copiis, quæ ab iiſdem fœderatis Ordinibus tranſmitti ſolent ad cuſtodiendas, muniendaſque arces conterminas, vulgo dictas *di Barriera*; Ita quidem, ut Matrimonia ibi præter Tridentini formam, ſive inter Hæreticos utrinque, ſive inter Catholicos, & Hæreticos inita valorem ſuum obtineant, dummodo uterque Conjux ad eaſdem Copias, ſive Legiones pertineant. Et hanc declarationem vult Sanctitas Sua complecti etiam Civitatem Moſæ Trajectenſis a Republica fœderatorum Ordinum, quamvis non jure dominii, ſed tantum oppignorationis, ut ajunt, nomine poſſeſſum.

Tandem circa conjugia, quæ contrahuntur, vel in Regionibus Principum Catholicorum ab iis, qui in Provinciis fœderatis domicilium habent, vel in fœderatis Provinciis ab habentibus domicilium in Regionibus Catholicorum Principum, nihil Sanctitas Sua de novo decernendum, aut declarandum eſſe duxit volens, ut de iis, juxta canonica Juris communis principia, probataſque in ſimilibus caſibus alias editas a Sacra Congregatione Concilii reſolutiones, ubi diſputatio contigat, decidatur, & ita declravit, ſtatuitque ac ab omnibus impoſterum ſervari præcipit. Die 4. Novembris 1745.

A. Card. Gentili S. C. Concilii Præfectus.

C. A. Archiepiſcopus Philippen. Secretarius.

At quoniam in conſuetudinem venit, nonnulla recondita, & occulta Matrimonia, *Conſcientiæ* vulgo nuncupata, interdum fieri: quandoque pariter Filios familias conjugii nexu copulari contra Patris juſte diſſentientis voluntatem, denunciationibus omiſſis, ſolaque duorum Teſtium ac Parochi adhibita præſentia, de cautela, quare permittenda ſunt, Prælatos Eccleſiæ monet; proſpicienſque tum temporali ſuſpiciendæ Proli, peculiari libro ea regerenda matrimonia præcipit; quum prolem naſci contigerit, nomina parentum baptizati infantis exprimenda in libro decernit; aliter in lucem proferri occultum conjugium, in pœnam contumaciæ mandat, uti legitur in ſequenti conſtitut. vid.

MATRIMONIA

Occulta quibus, & quomodo ſint permitenda: quibuſque cautelis celebranda, & in acta deſcribenda: quomodo conſulendum educationi & indemnitati Prolis.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiſcopis, & Epiſcopis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Salutem, & Apoſtolicam Benedictionem,

SAtis Vobis compertum eſſe non dubitamus, *Venerabiles Fratres*, eam ſemper fuiſſe piæ Matris Eccleſiæ vigilem curam, ut Sacramentum Matrimonii, *Magnum* ab Apoſtolo nuncupatum, publice, & palam a fidelibus celebretur. Quod quidem ut diligentius, quam antea factum fuerat, impoſterum ab omnibus obſervaretur, Sancta Trid. Synod. Lateran. Concilii ſub Innocentio III. celebrati veſtigiis inhærendo, præcipit, ut impoſterum, antequam Matrimonium contrahatur, ter a proprio Contrahentium Parocho tribus continuis diebus feſtivis in Eccleſia inter Miſſarum ſollemnia publice denuncietur; deindeque, nullo legitime concurrente impedimento, ad illius celebrationem in facie Eccleſiæ coram Parocho, vel alio Sacerdote de ipſius Parochi, ſeu Ordinarii licentia, & duobus, vel tribus Teſtibus præſentibus rite procedatur. Voluit etiam eadem S. Synodus apud Parochum diligenter Librum cuſtodiri, in quo Conjugium, & Teſtium nomina, dieſque, & locus Matrimonii deſcribantur.

Providæ tamen hujuſmodi leges, tanta auctoritate ſaluberrime inſtitutæ, prava horum temporum conditione ſenſim prolabi viſæ ſunt, & enerves propemodum reddi, ob Matrimonia uſu nimis recepta, quæ occulte adeo celebrantur, ut illorum notitia, quantum fieri poteſt, oblitteretur, & in tenebris ignorantiæ perpetuo jaceat conſepulta. In more etenim poſitum eſt illa celebrari nullis præviis factis denunciationibus, coram ſolo Parocho, vel alio Sacerdote de ejus licentia, adhibita præſentia tantum duorum Teſtium appoſite a Contrahentibus advocatorum, quorum fides nemini illorum eſt ſuſpecta, remque peragi ſæpe extra Eccleſiam, quandoque etiam intra illam, januis tamen occluſis, vel eo temporis momento, quo ſemota alterius cujuſvis præſentia, ſcientia initi Matrimonii, præter Parochi, Contrahentium, Teſtiumque perſonas, alios penitus effugiat.

Quantum a Sacramenti dignitate, & Eccleſiaſticarum legum præſcriptio occulta hæc Matrimonia, *Conſcientiæ* vulgo nuncupata, ut plurimum adhorreant, ſatis ſuperque conjicere quis poterit, qui mentis aciem ad exitioſos illorum effectus convertat. Hine enim gravia ortum ha-

habent peccata, præſertim vero eorum, qui Divini Judi-
cii interminatione poſthabita, priore Uxore, cum qua
clam contraxerunt, relicta, cum alia ſpe futuri Matrimo-
nii decepta, & in turpem ſecum vivendi licentiam abdu-
cta, palam contrahere promittunt. Quorumdam vero men-
tem ita pravæ cupiditates, excæcant, ut novum contrahe-
re ſecretum Matrimonium audeant poſt alterum ſecreto
itidem contractum, & nondum prioris conjugis morte ſo-
lutum, ſeſeque magno ſcelere polygamos reddant. Alii
etiam eo impudentiæ devenere, ut in hujus magni Sacra-
menti contemptum, poſt primas ſecreto initas, alteras aut
publice, aut privatim nuptias contrahendo, ſeſe audacius
polygamia pariter innodare non perhorreſcant. Age vero,
quam gravia, quam nullo pacto ferenda ex his Matrimo-
niis mala oriantur. Si enim ad quamcumque Matrimonii
ſuſpicionem ſummovendam, virum ſeorſim a muliere vi-
vere contingat, ſublata eſt illico individuæ vitæ conſuetu-
do, & contemptum eſt verbum Domini: *Adhærebit Homo
Uxori ſuæ, & erunt duo in carne una.* Si hæc vitæ con-
ſuetudo ſervetur, nemo eſt, qui illam criminis non ar-
guat, & utpote deteſtabilem, in ſcandali materiam non
traducat. Neque illata per ſcandalum diſpendia rependit
ſubſecuta celebratio occulti Matrimonii, quod in tenebris
delitеſcit, & ab omnibus ignoratur.

Leviora quoque damna non ſunt, quæ ſuſceptæ Proli ir-
rogantur. Sæpe enim contingit, illam a Parentibus, & a
Matre præſertim amotam, nec pie, nec liberaliter inſtitui;
ſed incertis fortunæ caſibus objectam relinqui; niſi etiam
Parentes ipſi, contra naturæ leges auſu nefario illius vitæ
inſidientur. Ubi vero tam immane facinus Parentes deter-
reat, illoſque ad ſoboſem alendam, inſtituendamque hu-
manitas ipſa compellat, alia imminet Liberis ſuſceptis ex
occulto Matrimonio lugenda avitarum facultatum, & bo-
norum jactura, pro quorum poſſeſſione aſſequenda quam-
vis clament jura ſanguinis, illis tamen careant neceſſe eſt
propter occulta Parentum Matrimonia, & ademptam legi-
timitatis, & filiationis probationem. Huic etiam malo-
rum origini ſunt referenda ipſa quoque ſecreta Matrimo-
nia contracta a filiisfamilias contra Patris juſte diſſentien-
tis voluntatem, ex quibus quam gravia incommoda exori-
ri ſoleant, neminem latet. Quid plura? Adeo invaluit ma-
litia, ut quandoque in Minoribus conſtituti Penſiones, &
Beneficia, ad Divinum Cultum, & Eccleſiaſtica munia
inſtituta, etiam poſt initum clam Matrimonium retinue-
rint, ſibique de mammona iniquitatis loculos miſerrime
comparaverint.

Deflenda hæc igitur potius uberibus lacrimis quam la-
tiore calamo explicanda malorum congeries. Cum autem
ex hac Apoſtolicæ Sedis ſpecula omnes ſibi vindicet no-
ſtræ vigilantiæ curas, temperare non poſſumus, quin Vos
ipſos, Vener. Fratres, in partem noſtræ ſollicitudinis evo-
cantes, veſtram pietatem, & zelum excitemus ad cuſto-
diendas vigilias noctis ſuper Grege Vobis credito, quem
luctuoſa horum temporum conditio in diſcrimen adducit.
Primum itaque periculi non infrequens occaſio Vos reddat
difficiliores ad remittendum Publicationes, a quibus con-
tracturi Matrimonium ſæpe per malitioſam ſuggeſtionem
petunt diſpenſari. Quam caute, ſolerterque oporteat ea in
re Epiſcopos verſari, non obſcura Vobis a Concil. Triden-
tino exhibentur argumenta. Si enim (ait eadem Sancta
Synodus) probabilis fuerit ſuſpicio, Matrimonium mali-
tioſe impediri poſſe, ſi præceſſerint Denunciationes, tunc
vel una tantum denunciatio fiat, vel ſaltem Parocho, &
duobus teſtibus præſentibus Matrimonium celebretur, &
deinde ante illius conſummationem Denunciationes in Ec-
cleſia fiant, ut ſi aliqua ſubſunt impedimenta, facilius de-
tegantur. Præterea licet Epiſcopo relictum ſit omnimode
ſuper Denunciationibus diſpenſare, hæc tamen facultas,
non a ſola Diſpenſantis voluntate pendet, ſeu a Trident.
coercetur arctis prudentiæ, diſcretique arbitrii legibus; quod
idem eſt, ac legitimam cauſſam diſpenſationis requirere.

Parem quoque, immo fortaſſe majorem vigilantiam ne-
ceſſe eſt a Vobis adhiberi, ne poſt remiſſas Denunciatio-
nes celebretur Matrimonium coram Parocho, vel alio Sa-
cerdote ab ipſo Parocho, vel a Vobis deputato, præſenti-
bus duobus, vel tribus Teſtibus confidentibus, ne ulla ce-
lebrationis notitia, vel rumor oriatur. Id enim, ut ad præ-
ſcriptum Sacrorum Canonum licet fieri poſſit, non ſatis
eſt obvia quævis, & vulgaris cauſſa, ſed gravis, urgens,
& urgentiſſima requiritur. A Sacro Noſtræ Pœnitentiariæ
Tribunali, eo potiſſimum caſu fit poteſtas ita celebrandi
Matrimonium, quo vir, & femina in figura Matrimonii
publice degentes, & de quibus nulla viget criminis ſuſpi-
cio, in occulto tamen concubinatu perſeverent. Facile
enim quiſque conjiciet, quam abſonum eſſet, eos, a ſta-
tu damnationis per gratiam Sacramenti revocando, ad
publice contrahendum Matrimonium præviis Denunciatio-
nibus compelli. Hanc vero praxim Vobis duximus pro-
ponendam, non quia Diſpenſatio præmiſſo caſui ſolum con-
gruat, cum alii ſimiles, & fortaſſe urgentiores eſſe poſſint,
in quibus diſpenſari expediat; ſed quia Veſtri paſtoralis
Officii partes verſari debent in ſedulo inveſtiganda legiti-
ma, & urgenti cauſſa diſpenſationis, ne Matrimonia oc-
culte celebrata luctuoſos habeant exitus, quos intimo cor-
dis mœrore recenſuimus.

Hunc porro in ſcopum Vos hortamur, & impenſe ad-
monemus, ut perſonatum Matrimonium ſecreto contra-
here petentium diligens fiat a Vobis inquiſitio: An ſcili-
cet ejus qualitatis, & gradus, & conditionis ſint, quæ id
probe expoſcant; An ſint ſui, vel alieni juris; An Filii-
familias, quorum nuptiæ Patri juſte diſſentienti ſint invi-
ſæ; ab Epiſcopali etenim, quod geritis, munere nimium
eſſet alienum, facilem præberi Filio inobedientiæ occaſio-
nem: An res ſit de Perſonis Eccleſiaſticis, licet in Mi-
noribus Ordinibus conſtitutis, Penſiones, & Beneficia Ec-
cleſiaſtica obtinentibus, ut deteſtabilis illorum retentio in
ſtatu Uxorato congruis remediis poſtea compeſcatur. Potiſ-
ſimum vero curet Veſtra ſollicitudo, antequam ſecreti Ma-
trimonii licentia concedatur, quod Contrahentes clara, &
indubia a quavis immunia fraude exhibeant documenta
ſtatus liberi, ad avertendum ab iis, qui improbi ſunt in-
genii, poligamiæ periculum.

Quod attinet ad Miniſtrum ſecreti Matrimonii, volumus
ad id munus daputari Parochus alterius ex Contrahenti-
bus, quem notitia Perſonarum, experientia, & diuturnus
rerum uſus quovis Sacerdote extraneo peritiorem effeciſſe
præſumuntur. Si quæ tamen Vobis occurrant circumſtan-
tiæ, quæ alium Sacerdotem loco Parochi expoſcere videan-
tur, gravi impellente cauſa, is Sacerdos a Vobis eligatur,
qui probitate, & doctrina, & obeundi muneris peritia com-
mendetur. Uni tamen, aut alteri Sacramenti Miniſtro a
Vobis deputando diſtricte præcipiatur, ne Matrimonio in-
terſit, niſi prius paterna caritate Conjuges in Domino mo-
nuerit, Sobolem procreandam regenerari quamprimum opor-
tere Sacro Baptiſmatis lavacro, ac Chriſto Judici diſtinctam
reddituros eſſe rationem, niſi Filios ut legitimos agnove-
rint, eoſque pietate, boniſque moribus imbuerint, & frui
patientur bonis temporalibus a Majoribus in ſupremis ta-
bulis relictis, vel provida legum auctoritate delatis.

Celebrato autem Matrimonio, indilate a Porocho, vel
alio Sacerdote, coram quo initum eſt, exhibeatur Epiſco-
po illius ſcriptum documentum, cum nota loci, & tem-
poris, Teſtiumque, qui celebrationi interfuerunt. Veſtrum e-
rit poſtea diligenter incumbere, quod ad perennem geſtæ
rei memoriam præfatum documentum fideliter tranſcriba-
tur in Libro prorſus diſtincto ab altero, in quo Matrimo-
nia publice contracta de more adnotantur. Hujuſmodi Li-
ber pro Matrimoniis ſecretis appoſite compactus, clauſus,
& ſigillis obſignatus in veſtra Epiſcopali Cancellaria caute
erit cuſtodiendum: Et eo tantum caſu reſignari, & aperiri
veſtra accedente licentia patiemini, quo alia id genus Ma-
trimonia deſcribi oporteat, vel id ſibi vindicet juſtitiæ
adminiſtrandæ neceſſitas, vel domum aliquod documentum
ab eo expoſcant verum intereſſe habentes, quibus proba-
tionum aliunde perendarum non ſuppetit copia: Sedulo ta-
men animadvertentes, quod, re abſoluta, denuo claudatur,
& ſigillis, ut antea, obſignetur. Fides ſeu Atteſtationes clam
celebrati Matrimonii a Porocho, vel Sacerdote, qui vices
Parochi geſſit, exarandæ, Vobiſque exhibendæ, tranſcri-
bantur in dicto Libro, prout jacent de verbo ad verbum
a Perſona a Vobis deputanda, quæ apud omnes integrita-
tis, probatique nominis luculentum habeat teſtimonium.
Fides vero, & Atteſtationes ipſæ in ſecretiori loco ſartæ,
tectæque a Vobis ſerventur.

Quod ſi ex occulto hujuſmodi Matrimonio Prolem na-
ſci contingat, eadem mundetur ſalutari aqua Baptiſmi in
Eccleſia, in qua aliis infantibus hoc Sacramentum indi-
ſtincte confertur. Et quia ad operiendum clam initum
Matrimonium, facile eſt in Libro baptizatorum nullam
fieri mentionem Parentum, & eorum Nomina conſulto
reticeri: Volumus, ac expreſſe mandamus, quod a Patre
Baptizati, eoque defuncto, ab illius Matre ſuſcepta Proles
vobis denuncietur; dictaque Denunciatio fiat vel immedia-
te, per Parentes ipſos, vel per literas eorum characteres
exaratas, vel per fide dignam Perſonam ab ipſis Parentibus
deſignatam, ut certo, & clare Vobis conſtet, quod Proles
tali loco, & tempore, vel reticitis, vel falſo expreſſis no-
minibus Parentum, baptizata, eſt legitima, licet occulti
Matrimonii fœdere procreata. Quæ ſane omnia cum Vo-
bis innotuerint, ne illorum excidat memoriam, in Libro
fideliter deſcribentur ab eo, cui facta a Vobis eſt poteſtas
adnotandi Matrimonia occulte celebrata. Liber, in quem
Baptizatorum, ac utriuſque Parentis nomina referuntur,
quamvis diſtingui debeat ab altero Matrimoniorum, ea-
dem tamen diligentia, iiſdemque cautelis in Cancellaria
Epiſcopali clauſus, & ſigillis obſignatus, erit cuſtodien-
dus, prout Librum Matrimoniorum caute cuſtodiri ſupra
mandavimus.

Quia vero nonnulli deeſſe non poſſunt, qui propriæ
conſcientiæ vocibus obſurdeſcant, & a noſtris hiſce man-
datis parere negligant; debita penaram diſtrictione pro mo-
do culpæ a Vobis puniantur. Quinimmo cum ſatis No-
bis experientia compertum ſit, in hujuſmodi negotiis ho-
mines, in terram oculos declinantes, ob humanos reſpe-
ctus tardiores effici, & a recte agendi ſemita revocari;
Mandamus idcirco, Matrimonia occulta Vobis evulgari, &
nota fieri, ſi certo Vobis conſtiterit, ex aliquo Matrimo-
nio occulto procreatam fuiſſe ſobolem, & baptizatam ſup-
preſſis Parentum nominibus, nulla præſtita Vobis notizia,
ut par erat ab illius Parentibus intra triginta dies a Nati-
vitate numerandos.

Ne autem contumaces, & inobedientes violatæ fidei,
proditique ſecreti Paſtores ſuos inſimulent, ſedulo a Vo-
bis curandum eſt, ut a Parocho, vel alio Sacerdote pro
ſecreta celebratione Matrimonii a Vobis deputando, Con-
juges clare & aperte moneantur, ea lege, & pacto illis per-
mitti ſecreti Matrimonii celebrationem, ut Soboles inde
procreanda non ſolum regeneretur Sacro Baptiſmate, ſed
poſt Baptiſma denuntietur Epiſcopo cum nota loci, &
temporis admminiſtrati Sacramenti, ac ſincera indicatione
Parentum, a quibus ortum habuit, quemadmodum ſupra
præmiſſum eſt: alioquin Matrimonium licet contractum
data per Epiſcopum ſecreti fide, in lucem proferetur in
gratiam filiorum, & ad propulſandam ab illis gravem,
nulloque pacto ferendam jacturam. Volumus denique, ac
mandamus, Fides, ſeu Atteſtationes Matrimonii clam ini-
ti, & ſobolis ex eo procreatæ, excerptas ex dictis Libris,
modo, quo dictum eſt, apud Vos caute cuſtodiendis, tan-
tam promereri fidem, quantam ſibi alii Libri Parochiales
Baptiſmatis, & Matrimonii vindicare conſueverunt.

Hæc a Vobis, Ven. Fratres, in hac temporum calami-
tate obſervari enixe præcipimus ad communem animarum
ſalutem, & ad præſidium Eccleſiaſticæ diſciplinæ, propter
invaleſcentem hominum malitiam nova ſemper detrimenta
vel patientis, vel reformidantis. Ceterum noſtris hiſce
literis ſublata nolumus ea validiora remedia, quæ huic
malo, in diem ingruenti, conſona dignoſcet prudentia ve-
ſtra; ad Paſtorale officium cumulate obeundum. Vobis in-
terea paternæ caritatis, & benevolentiæ teſtem, Apoſtoli-
cam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 17. Novemb.
1741. Pontificatus Noſtri Anno ſecundo.

CONSTITUTIO.

*Qua confirmantur Literæ jam editæ adverſus Confeſſarios ex-
quirentes a Pœnitentibus complicum nomina, & pœnæ in
delinquentes ſtatuuntur, cum præfinitione ordinis proce-
dendi in hujuſmodi cauſſis.*

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad futuram rei memoriam.

UBI primum de perverſa quadam, & abſurda praxi in
Sacramento Penitentiæ adminiſtrando apud nonnullos
Confeſſarios in Portugalliæ, & Algarbiorum Regnis in-
troduci cepta, non ſine animi noſtri dolore, nuntium ac-
cepimus non levi aliquo incertoque rumore ad Nos per-
latum, ſed ita gravibus, ſolidiſque fundamentum innixum,
ut prudentem omnino fidem de periculi cum veritate, tum
magnitudine facerent, prætermittere non potuimus, quin
continuo datis ad Venerabiles Fratres eorumdem Regnorum
ac Ditionum Archiepiſcopos Apoſtolicis Noſtris Literis,
remedium naſcenti malo quam promptiſſime adhiberemus.
Earum vero Literarum die ſeptima menſis Julii ſuperioris
anni 1745. editarum, quas præſenti huic noſtræ Conſtitu-
tionis inſerandas exiſtimamus, hic tenor erat.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, ſalutem & Apoſtolicam
Benedictionem.

*SUprema omnium Eccleſiarum ſollicitudo, & Divina Jeſu
Chriſti omnium Paſtorum Principis cujus vices plane im-
merentes gerimus, caritas aſſidue urget Nos, ut pro commiſſa
divinitus imbecillitati Noſtræ univerſi Dominici gregis cura
ſemper advigilantes, periculis animarum, ſicubi forte ſuper-
impenderint, per omnes Chriſtiani Orbis Populos ac Nationes
opportune, quantum cum Domino poſſumus, occurramus;
atque iis præcipue Regnis, & Locis peculiari quodam Apo-
ſtolicæ Noſtræ caritatis ſtudio, auctoritatiſque providentia con-
ſulamus, in quibus, cum Fides, Religio, Pietas quam ma-
xime floreant, callidus humani generis hoſtis nocere Fidelibus
dum aperto bello deſperat, per inſidias molitur, in Angelum
ſcilicet ſeſe lucis transfigurans, & ementita boni ſpecie in-
cautis illudens; qua ex arte non minora ſæpe animarum de-
trimenta, quam ex aggreſſione manifeſta, eſſe proventura ne-
quiſſimus veterator confidit. In harum autem fraudum nu-
mero computamus, quod in florentiſſimis Portugalliæ, & Al-
garbiorum Regnis, & Ditionibus, quibus vos Antiſtites ſum-
ma cum Sacerdotalis virtutis veſtræ commendatione præſide-
tis, & quibus pro ſinguli erga Catholicam Eccleſiam, at-
que Apoſtolicam hanc Sanctam Sedem obſervantia merita
debentur laudes, nuper eveniſſe non ſine ingenti animi noſtri
dolore cognovimus. Pervenit enim haud ita pridem ad au-
res Noſtras, nonnullos iſtarum partium Confeſſarios falſa zeli
imagine ſeduci ſe paſſos, ſed a zelo ſecundum ſcientiam lon-
ge aberrantes, perverſam quamdam, & pernicioſam praxim
in audiendis Chriſti-fidelium confeſſionibus, & in ſaluberri-
mo Pœnitentiæ Sacramento adminiſtrando, invehere atque in-
troducere cœpiſſe; ut videlicet, ſi forte in pœnitentes incidiſ-
ſent ſocium criminis habentes, ab iiſdem pœnitentibus ſocii
hujuſmodi, ſeu complicis nomen paſſim exquirerent, atque ad
illud ſibi revelandum non inducere modo ſuadendo conaren-
tur; ſed, quod deteſtabilius eſt, denuntiata quoque, niſi
revelarent, abſolutionis ſacramentalis negatione, prorſus adi-
gerent, atque compellerent; immo etiam complicis ejuſdem
nedum nomen, ſed habitationis inſuper locum ſibi exigerent
deſignari. Quam illi quidem intolerandam imprudentiam
tum procuranda complicis correctionis, aliorumque bonorum
colligendorum ſpecioſo prætextu colorare, tum emendicatis qui-
buſdam Doctorum opinionibus defendere non dubitarent; cum
revera opiniones hujuſmodi vel falſas, & erroneas ſequendo*

vel veras, & ſanas male applicando, perniciem tam ſuis, quam pœnitentium animabus conſciſcerent; ac ſeſe præterea plurium gravium damnorum, quæ inde facile conſecutura fore prævidere debuerant, reos coram Deo æterno Judice conſtituerent &c. verum jam ſecuta fuiſſe multa ejuſmodi damna felici experientia compertum eſt: nec fieri potuit quin ea de cauſſa & oblocutiones, & ſcandala, & non Miniſtrorum tantum ſed ſacri etiam ipſius miniſterii odium, & animorum ingens conturbatio in Populo fideli exorta ſint. Triſtia Nos hæc nuntia cum accepimus, ſimul audivimus, contra exitialem hujuſmodi abuſum protinus juſta indignatione pro munere ſuo commotos fuiſſe dilectos Filios Noſtros S. R. E. Cardinales Nunum a Cunha in iiſdem Portugalliæ, & Algarbiorum Regnis Generalem Inquiſitorem, & Thomam de Almeyda Patriarcham Liſbonenſem; atque utrumque ſollicite gliſcenti malo compeſcendo, atque etiam eradicando adlaboraſſe. Nos autem ne in tam gravi animarum diſcrimine ullo ex Patre Apoſtolico Noſtro Miniſterio deeſſe vincamur, neve mentem hac ſuper re Noſtram apud Vos obſcuram, & ambiguam eſſe ſinamus, notum Vobis eſſe volumus memoratam ſuperius praxim penitus reprobandam eſſe, eamdemque a Nobis per præſentes Noſtras in forma Brevis Literas reprobari, atque damnari, tamquam ſcandaloſam, & pernicioſam, ac tam famæ proximorum, quam ipſi etiam Sacramento injurioſam, tendentemque ad ſacroſancti ſigilli ſacramentalis violationem, atque ab ejuſdem Pœnitentiæ Sacramenti tantopere proficuo, & neceſſario uſu Fideles abalienantem. Ea propter, Venerabiles Fratres, quamquam de Paſtorali veſtra Vigilantia nihil eſt, quod dubitemus, Supremi tamen Officii quoque Noſtri eſſe cenſemus, alacritatem ipſam veſtram hac mentis Noſtræ aperta ſignificatione, & Apoſtolicis inſuper hortationibus noſtris intentius acuere, & excitare, ut pro ſe quiſque veſtrum opportunioribus, quaſcumque prudentia ſuggeſſerit, initis rationibus, & efficacioribus quibuſque juris remediis, quoad opus fuerit, contra delinquentes Miniſtros adhibitis, noxiam hujuſmodi novitatem ſtrenue inſectemini, ac pene naſcentem opprimatis, neque patiamini traditis curæ veſtræ ovibus ibi offendiculum parari, ubi ſalus a Chriſto poſita eſt, ab eoque divina miſericordia fonte illas averti, ac deterreri, ad quem ab eodem Redemptore Noſtro ad abluendas, dealbandaſque in Sanguine ſuo animas amantiſſime invitantur. Interea, dum a zelo veſtro, ac prudentia luculentiora Nobis certo pollicemur veſtræ pietatis & obſervantiæ argumenta. Apoſtolicam Benedictionem cum uberrima cæleſtium chariſmatum copia conjunctam Vobis, Venerabiles Fratres, ex animo impertimur. Volumus autem, ut præſentium tranſumptis, ſive exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & Sigillo Perſonæ in Dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus ubique fides adhibatur, quæ præſentibus adhiberetur, & adhiberi poſſet, ſi forent exhibita, vel oſtenſa.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die VII. Menſis Julii 1745. Pontificatus Noſtri Anno quinto.

Cajetanus Amatus.

Has porro Noſtras Literas forma Brevis tunc datas iterum præſentibus Noſtris confirmamus, & roboramus, eaſque ab omnibus, & ſingulis fideliter, exacteque obſervari injungimus, atque præcipimus.

Statuentes inſuper, ac decernentes, ut quicumque cujuſvis ſtatus, gradus, conditionis, dignitatis, & ordinis, etiam ſpeciali & individua, ad effectum ut hiſce Noſtris præſentibus comprehendantur, mentione & expreſſione digni, auſus impoſterum fuerit docere licitam eſſe hujuſmodi praxim; prout ea in relato Noſtro Brevi exponitur ac reprobatur, vel ſcribere, aut loqui præſumpſerit in ejuſdem damnatæ praxis defenſionem, vel ea, quæ in dicto Brevi contra eamdem praxim decreta ſunt impugnare, aut in alienos ſenſus temere detorquere, ſeu interpretari, incidat ipſo facto excommunicationem, a qua non poſſit, præterquam in articulo mortis, ab alio, quacumque etiam dignitate fulgente vel auctoritate ſuffulto, niſi a Nobis, vel a pro tempore exiſtente Romano Pontifice, abſolvi.

Et quia non modo cavendum eſt, ut, quæ ſunt a Nobis in præinſertis Literis decreta, ab omni impugnatione, contradictione, pravaque interpretatione ſalva ſint, & immunia, verum etiam ne quis in Sacramenti Pœnitentiæ adminiſtratione ab eorum omnimoda obſervantia unquam recedat; idcirco omnibus & ſingulis Confeſſariis utriuſque Cleri tam Sæcularis, quam Regularis, quantumvis exempti, & quacumque ſpeciali, & expreſſa mentione alia fortaſſe nominandi, graviter & diſtricte, Divini interminatione judicii, atque in virtute ſanctæ obedientiæ, prohibemus, ne conformiter ad prædictam reprobatam praxim, pœnitentes, qui peccatum, ſeu crimen aliquod, cujus ſocium aut ſocios habuerit, ipſis in Tribunali Pœnitentiæ confiteantur, interrogare præſumant de nomine ſocii, ſeu complicis, loco habitationis, vel aliis hujuſmodi adjunctis, ſive circumſtantiis, expreſſionem magiſque individuam ejuſdem complicis manifeſtationem concernentibus, eidem pœnitenti, ſi manifeſtare renuerit, ſacramentalem abſolutionem denegando; alioquin noverint ſeſe, ultra peccati lethalis incurſum, ſuſpenſioni ab officio audiendarum confeſſionum, aliiſque etiam gravioribus pœnis fore ſubjiciendos.

Præterea quoniam contra damnatum hujuſmodi exitialem abuſum, ne cum animarum pernicie radices agat, neceſſe ducimus modum, ac formam etiam in foro externo procedendi, & ultrices adverſus reos pœnas imponendi, ſtatuere, atque ordinare, omneſque ſuper hoc exorituras, vel etiam jam exortas diſſentiones componere, & penitus amputare volumus: decernimus, ac declaramus, quod docentes, ut ſupra, licitam eſſe praxim a Nobis jam reprobatam, vel in ejuſdem praxis defenſionem ſcribentes, aut loquentes, vel ejuſdem reprobationem in memorato Noſtro Brevi contentam impugnantes, aut perverſe interpretantes, in Officio Sanctæ Inquiſitionis prædictorum Regnorum atque Ditionum ſevere puniantur, & contra eos, & eorum quemlibet in eodem Officio procedatur; non minus ac contra illos ibidem procedi ſolet, qui aſſerunt, tradunt, tuentur opiniones ſcandaloſas, pernicioſas, & uti tales a Sede Apoſtolica rejectas, & condemnatas.

Similiter in eodem Officio procedendum erit, & procedi volumus ac ſtatuimus contra Confeſſarios quoque, ut ſupra delinquentes, ac nomine complicis pœnitentem interrogantes, eidemque pœnitenti, niſi illud ſibi manifeſtet, abſolutionem denegantes. Dummodo tamen hujuſmodi interrogandi, ac denegandi actus talibus circumſtantiis conjunctus ſit, ac conveſtitus, quæ ſic agentem Confeſſarium de adhæſione ad prædictam reprobatam praxim, tamquam ad licitum, vel alio quovis modo de prava credulitate ſuſpectum reddant.

Itaque contra prædictos omnes, & ſingulos delinquentes tam ſæculares, quam quorumvis etiam quomodolibet exemptorum, ac Sedi Apoſtolicæ immediate ſubjectorum Ordinum, Inſtitutorum, Societatum, & Congregationum Regulares, cujuſcumque dignitatis, ac præeminentiæ, aut quovis privilegio muniti exiſtant, quorum ſpecialis, & nominatim mentio facienda ſit, prædictorum Regnorum ac Ditionum Inquiſitores, poteſtate a Nobis tradita, & quatenus opus ſit, præſentium tenore de novo conceſſa, prout in cauſſis Fidei, juxta Sacrorum Canonum formam, necnon Sancti Officii inquiſitionis hujuſmodi conſtitutiones, privilegia, conſuetudines, & decreto, inquirant, & procedant, & quos in aliquo ex ejuſmodi exceſſibus culpabiles repererint, in eos, pro criminum qualitate & circumſtantiis, ſuſpenſionis ab officio confeſſiones audiendi, vel etiam ab executione Ordinum, privationis Beneficiorum, Dignitatum, ac perpetuæ inhabilitatis ad illa, necnon vocis activæ ac paſſivæ, ſi Regulares fuerint, aliaſque pœnas decernant; omnes etiam vel earum tantum aliquas, in perpetuum, vel ad tempus infligendo.

Quicumque vero alium quemlibet aliquo ex ſupradictis modis deliquiſſe cognoverint, eum, intra terminum dierum, in Edictis Sancti Officii ejuſmodi Inquiſitionis præfigi ſolitum, eidem Sancto Officio denunciare teneantur: alioquin pœnas non denunciantibus per eadem edicta infligi conſuetas incurrant. Veruntamen ab hujuſmodi onere denunciandi juſtis de cauſſis eximi volumus, & eximimus perſonam ipſam pœnitentem dumtaxat in cauſſa propria, ideſt in caſu, quando ſuum peccatum confitens, a Confeſſario adiratur ad ſibi manifeſtandum nomen complicis de eodem peccato: tunc enim pœnitentem hujuſmodi ab obligatione eumdem Confeſſarium denunciandi liberamus. Sed quando aliunde, quam ex propria, ut dictum eſt, confeſſione, noverit Confeſſarium aliquo ex ſuperius enumeratis, & Sancto Officio denunciandis modis deliquiſſe, tunc eum & ipſe denunciare, ex iſta aliunde habita notitia, teneatur.

Quod ſi Confeſſarii de complicis nomine perperam interrogantis, abſolutionemque, ni ſibi detegatur, denegantis, actum contingat ejuſmodi eſſe, ut, quamvis imprudens, & malus, ſimplex tamen quidam, & nudus actus fuerit, ideſt iis circumſtantiis deſtitutus, quæ de prava credulitate, vel de mala adhæſione ad praxim in ſæpedicto Noſtro Brevi reprobatam, tamquam ad licitam, eumdem Confeſſarium ſuſpectum non reddat; tunc iſtiuſmodi delictum, neque denunciationis oneri, neque Sancti Officii prædicti cognitioni ſubjectum erit: ſed illud cognoſcere, atque in delinquentem Confeſſarium, vel ſuſpenſionem ab audiendis confeſſionibus, vel alias canonicas, & legitimas pœnas oro delicti modo animadvertere, ad locorum Ordinarios in ſua cujuſque Diœceſi omnino ſpectabit.

His igitur circa ordinem, formam, modumque contra ejuſmodi delinquentes procedendi, ut præfertur, conſtitutis, ac ſuis unicuique Judici Eccleſiaſtico juribus aſſignatis, & diſtributis, hanc Nos deinceps regulam ab omnibus obſervari ac cuſtodiri volumus, & mandamus, ſi quando talia delicta deprehendi contigerit; quæ tamen haud unquam poſthac eventura in Domino confidimus, accedente inſuper præclara inclytæ Luſitaniæ Nationis univerſæ erga Sedem Apoſtolicam obſervantia, & obedientia, necnon eximia tum iſtius Sanctæ Inquiſitionis Officii, tum cujuſque loci Ordinariorum nunquam defutura vigilantia. Quapropter quæcumque aliter, quam præſentibus Noſtris decrevimus, & conſtituimus, ſive in Edictis præfati Officii Inquiſitionis, ſive in quibuslibet quorumvis Ordinariorum Mandatis, aut Paſtoralibus Literis, vel Decretis antehac ſtatuta prodierint, ea Nos, quoniam poſt Apoſtolicam hanc a Nobis propoſitam agendi, ſeu judicandi normam minus neceſſaria fore cenſemus, deſinere jam, & ceſſare, ac veluti nunquam emanaſſent, omnem obligandi vim amittere. Motu proprio, & ex certa ſcientia, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine declaramus, ſtatuimus, atque ſancimus.

Decernentes eaſdem præinſertas, necnon præſentes noſtras Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo quod quicumque, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, & dignitatis, exiſtant, ſeu alias ſpeciali, & individua mentione, & expreſſione digni, in præmiſſis intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes, illis non conſenſerint: nec ad ea vocati, citati, & auditi, neque cauſſæ, propter quas tum præinſertæ, tum præſentes emanaverint, ſufficienter adductæ, juſtificatæ fuerint, aut ex alia qualibet etiam privilegiata cauſſa, colore, prætextu, & capite, de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio ſeu intentionis noſtræ, vel intereſſe habentium conſenſu, aliove quolibet defectu, notari, impugnari, aut in controverſiam vocari poſſe; ſed ipſas præſentes, eaſdemque præfatas in forma Brevis Literas, firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, & ab omnibus, & ſingulis præmiſſis, ad quos ſpectat, ſeu pro tempore ſpectabit, exacte & inviolabiliter obſervari.

Sicque & non aliter in præmiſſis cenſuris, atque ita per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, & contra hæreticam pravitatem Generales Inquiſitores, Legatos quoque de Latere, & Apoſtolicæ Sedis Nuncios, alioſve quoslibet quacumque auctoritate, poteſtate, & præeminentia fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari & definiri debere, ac irritum & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam ſcienter, & ignoranter contigerit attentari.

Non obſtantibus quibuſvis Apoſtolicis, & in univerſalibus, ſive Provincialibus, aut Synodalibus Conciliis editis generalibus, ſive ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, Editis quoque prædicti Inquiſitionis Officii, quorumcumque Ordinariorum, etiam Epiſcoporum, & Metropolitanorum Mandatis, Literis Paſtoralibus, ſive Decretis, necnon ejuſdem Officii, & quarumcumque Eccleſiarum etiam Epiſcopalium, & Metropolitanarum, & quorumcumque Ordinum, Congregationum, Religionum, & inſtitutorum, etiam Societatis JESU, aliiſque quibuſvis, etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, ſtylis, uſibus, & conſuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apoſtolicis eidem Inquiſitionis Officio, illiuſque Inquiſitoribus, Commiſſariis, aliiſque Officialibus, tum etiam Eccleſiis, eorumque Prælatis, Ordinibus, Congregationibus, Inſtitutis, Societatibus, illorumque Superioribus, & perſonis quibuslibet, ſub quibuſvis verborum tenoribus & formis, & cum quibuſcumque etiam efficaciſſimis, & inſolitis derogationibus, clauſulis, atque decretis, etiam Motu, & Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſimilibus, ſeu ad quarumcumque perſonarum, etiam Regia, aliave qualibet mundana, ſeu Eccleſiaſtica poteſtate fulgentium inſtantiam, vel alias quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſſis, confirmatis, & innovatis.

Quibus omnibus & ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes, mentio, ſeu quævis alia expreſſio habenda; aut alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, tenores prædictos pro ſufficienter, & de verbo ad verbum expreſſis, & inſertis, formaſque hujuſmodi pro plene, & exacte obſervatis habentes, od præmiſſorum effectum, hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus.

Volumus autem, ut earumdem præſentium tranſumptis, ſive exemplis, etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides in judicio, & extra ubique habeatur, quæ adhiberetur ipſis præſentibus, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc noſtram condemnationis, reprobationis, confirmationis, ſanctionis, prohibitionis, ordinationis, abrogationis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, & BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum in Arce Gandulphi Albanenſis Diœceſis Anno Incarnationis Dominicæ Milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo ſexto, Quarto Nonas Junii, Pontificatus Noſtri Anno ſexto.

D. Cardinalis Paſſioneus.

I. Datarius.

Viſa de Curia

I. C. Boſchi.

Loco ✠ Plumbi.

L. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

CONSTITUTIO

Contra Clericos Sæcularibus Negotiis ſe immiſcentes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

APoſtolicæ ſervitutis commiſſum Nobis divinitus officium aſſidue vigilare Nos admonet, ut ex prava hominum cupiditate ſuborentia mala, quantum in Nobis eſt, provida ſollicitudine coercentes, Dominici Ovilis gregem, Superna opitulante gratia, ad æternam patriam dirigamus. Sed præcipua cura conſtringit de iis, qui Eccleſiaſtico Ordini adſcripti, & ad ſanctioris vitæ genus electi aliis in via ſalutis actuum ſuorum clarita-

ritate prælucere debent. Vehementer enim timidi, ac ſolliciti ſumus, ne ceteros Chriſti-fideles, quos pro gradus ſui Sanctitate verbis, & exemplo ædificare debent, morum ſuorum pravitate a cæleſtium rerum amore ad terrena deſideria avertant.

Cum itaque, ut non ſine gravi animi noſtri mœrore acceperimus, veſana humanarum ſerum cupiditas ita nonnullorum Clericorum invaſerit animos, ut illicitam Eccleſiaſticis negotiationem ad evitandas pœnas adverſus illam exercentes a Sacris Canonibus, & Apoſtolicis Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum Conſtitutionibus ſancitas ſub alieni nominis velamine, Dei timore, Eccleſiaſtici nominis decore, & æterno ſuarum animarum periculo poſthabitis, temere nulliterque exercere non dubitent; & quod palam temporalium pœnarum metu aggredi non audent, quæſitis deinde coloribus, & vanis inanium rationum prætextibus clam efficere non timeant, quaſi vel Dei oculos, qui & illuminabit abſcondita tenebrarum & manifeſtabit conſilia corpium, latere, vel Supremi Judicis, qui non fallitur, examen effugere poſſint: Nos attendentes quod Clericus, qui tantopere mundanis divitiis parandis inhiat, cæleſtia deſpicere, & pro nihilo putare convincitur, & quod Clericus negotiator exinde dives, ex ignobili glorioſus, tamquam peſtis, ut Beatus Hieronymus docet, fugiendus eſt, ad exitioſam hujuſmodi labem ab Eccleſiaſtico cœtu eliminandam, & ut Sancto Eccleſiæ Dei famulatui addicti ab omni turpis lucri cupiditate abhorrentes ſtudeant bene agere, & divites fieri in bonis operibus, theſaurizantes ſibi fundamentum bonum in futurum, omnes, & ſingulas Romanorum Pontificum Prædeceſſorum noſtrorum prædictorum Conſtitutiones, illarumque quamlibet contra quoſcumque Clericos illicitos negotiatores deſuper, quomodolibet reſpective cum omnibus, & ſingulis pœnis contra eoſdem Clericos illicite negotiantes editas, quas Conſtitutiones hujuſmodi ac earum quamlibet præſentibus de verbo ad verbum nihilo penitus omiſſo pro inſertis haberi volumus, Motu proprio, & ex certa ſcientia, meraque deliberatione, ac de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine Noſtris innovamus, confirmamus, & approbamus, eiſque, & earum cuilibet novum Apoſtolicæ firmitatis, & inviolabilis obſervantiæ robur adjicimus, illaſque ſic innovatas, & confirmatas, & approbatas cum omnibus, & ſingulis pœnis in eis, & earum qualibet adverſus Clericos illicitos negotiatores hujuſmodi contentis, ad Clericos illicite ſub alieno laici nomine quomodolibet negotiantes, perinde ac ſi per ſe ipſos, ac proprio eorum nomine negotia ipſa illicita exercerent, omneſque, & ſingulæ Conſtitutiones, earumque quælibet adverſus eas deſuper editæ fuiſſent, & tu eis, & earum qualibet expreſſi, & denominati reperirentur, Motu, & poteſtatis plenitudine præfatis perpetuo extendimus, & ampliamus, illorumque omnia, & ſingula bona ſic ab eis alieno nomine illicite acquiſita ſub inevitabili ſpolii pœna ad formam Conſtitutionis fel. rec. Pii Papæ IV. ſimiliter Prædeceſſoris Noſtri, quæ incipit *D.cens eſſe*, ſubjicimus, & ſubjecta eſſe volumus & declaramus.

Inſuper ut in ſortem Domini vocati, depoſitis quocumque mundanarum curarum onere, & humanarum cupiditatum impedimentis Chriſtum Dominum, qui propter nos egenus factus eſt, cum eſſet dives, ut illius inopia nos divites eſſemus, per calcatas mundi opes liberius, & expeditius ſequamur, memores ſalutaris illius Beati Apoſtoli moniti, qui clamat, & dicit, *Nemo militans Deo implicat ſe negotiis ſæcularibus: ut ei placeat, cui ſe probavit*; per eaſdem noſtras præſentes perpetuo valituras motu, & poteſtatis plenitudine præfatis decernimus, ac pariter declaramus, quod ſi aliquod negotium Eccleſiaſticis illicitum perſonis, licet ab eis minime inſtitutum ſed a laica perſona inchoatum, & ad eoſdem Clericos ſive hæreditario jure, aut quocumque alio titulo ſive ſingulariter, ſive communiter, ſive ſeparatim, ſive conjunctim cum aliis bonis, & aliis cohæredibus, aut ſociis conſequuti ſint, illud ſtatim dimittere teneantur. Si vero negotium hujuſmodi ſine ipſius Clerici temporali detrimento ſtatim dimitti nequeat, tunc ſi intra Italiam, Inſulaſque adjacentes exiſtat Clericus, a Venerabilium Fratrum Noſtrorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium decretorum Concilii Tridentini interpretum Congregatione, ſi vero extra Italiam ab eadem Congregatione, vel ab Ordinario loci licentiam illud ad aliquod tempus retinendi, proviſo interim quod negotium hujuſmodi a laico adminiſtretur, impetrare teneatur, dictaque Congregatio, aut Ordinarius loci perpenſis ſingulorum caſuum circumſtantiis, licentiam impertiatur, tempuſque in eo ad idem negotium dimittendum præſcribat; & ſi Clericus negotium præfatum, licet a laico, ut præfertur inſtitutum abſque licentia hujuſmodi, gratis ſemper ſibi impertinenda, aut illud ultra tempus ſibi permiſſum retinuerit, vel etiam intra tempus prædictum negotium per ſe ipſum adminiſtraverit, pro negotiatore illicito haberi, illumque omnibus, & ſingulis etiam ſpolii pœnis præfatis ſubjectum eſſe motu, & poteſtatis plenitudine dictis perpetuo volumus, & definimus.

Ac demum eo quod fel. rec. Predeceſſor Noſter Pius Papa IV. per ſuas literas, quarum initium eſt *Romanus Pontifex*, declaravit præfata Conſtitutione ſuper ſpoliis Clericorum ob illicitam negotiationem a ſe edita, Prælatores, Officiales, ac alios Sæculares, & cujoſvis Ordinis Regulares Clericos, alioſque cujuſcumque ſtatus, gradus, ordinis, conditionis, & præeminentiæ in Urbe, & Curia ejuſque diſtrictu decedentes, teſtandi tamen, codicillandi, & alias de bonis ſuis quibuſcumque quomodolibet diſponendi, vel ad ipſorum proximiores, decedentibus illis ab inteſtato, tranſmittendi facultatem ex ſpeciali Sedis Apoſtolicæ Indulto, vel ſuorum officiorum privilegio, vel alio quovis titulo obtinentes nullatenus comprehendi, & quod Paulus Papa V. pariter Prædeceſſor Noſter per ſuas Literas, quæ incipiunt *In eminenti*, Clericos Cives, & Curiales ſive Incolas hujus noſtræ Almæ Urbis, tunc ſuæ, exemit a ſpolio, quoad bona in eadem Urbe, ejuſque diſtrictu intra decem milliaria conſiſtentia, etiam ex reditibus Eccleſiaſticis per eos acquiſita, unde dubitari contigit, an ſuffragetur quoque ad evitandum ſpolium Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ competens pro bonis ex illicita negotiatione provenientibus: nos Conſtitutiones Pii, & Pauli Prædeceſſorum noſtrorum præfatas, quoad bona ex illicita negotiatione hujuſmodi a Civibus, & Curialibus, ſive Incolis Clericis cujuſcumque Ordinis, ac Dignitatis, quibuſcumque indultis, ac privilegiis munitis comparata, & in Urbe, ejuſque diſtrictu præfatis, & ubicumque exiſtentia minime ad præmiſſorum effectum ſuffragari, ſed illa ſic provenientia Cameræ Noſtræ Apoſtolicæ vero jure ſpolii deberi, perinde ac Conſtitutiones Pii, & Pauli Prædeceſſorum hujuſmodi ad præmiſſorum omnium, & ſingulorum effectum impediendum minime emanatæ fuiſſent. Motu ſimili pariter declaramus, & ſtatuimus, dictaſque Pii, & Pauli Prædeceſſorum Conſtitutiones quoad præmiſſorum effectum ſortiendum plenarie abrogamus, & abolemus.

Decernentes ſic in præmiſſis omnibus, & ſingulis per quoſcumque judices, & commiſſarios quavis auctoritate fungentes, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate, & auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Quocirca Venerabili Fratri noſtro Annibali S. R. E. Cardinali Epiſcopo Sabinen. Albani nuncupato, Camerario noſtro, & ejus in Camerariatus Officio Succeſſoribus, per Apoſtolsca ſcripta mandamus, quatenus ſpolia ipſa ex bonis ex illicita negotiatione provenientibus, uti vero ſpolia prout alia ipſius Cameræ jura exigi, & recuperari, ac præſentes noſtras literas inviolabiliter obſervari faciat, nec permittat, Cameram ipſam, vel pro ea agentes deſuper modo aliquo moleſtari, perturbari, ac inquietari, contra ductores quoslibet & rebelles per cenſuras, & pœnas ipſas etiam iteratis vicibus aggravandos, invocato etiam ad hoc, ſi opus fuerit, auxilio brachii ſæcularis. Non obſtantibus prædictis Pii, & Pauli Prædeceſſorum, aliiſque Apoſtolicis ac in Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel ſpecialibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus, ac quibuſvis facultatibus teſtandi, aliiſque privilegiis, indultis, & literis Apoſtolicis quibuſvis conceſſis, approbatis & innovatis, etiam ſi de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, & expreſſa mentio facienda eſſet, illorum tenores pro ſufficienter expreſſis habentes, illis in reliquis in ſuo robbre permanentibus; ceteriſque contrariis quibuſcumque etiam ſi aliquibus communiter, vel diviſim ab Apoſtolica ſit Sede indultum, quod interdici, ſuſpendi, vel excommunicari

non

non poſſint, per literas Apoſtolicas non facientis plenam, & expreſſam de indulto hujuſmodi mentionem, & quia difficile foret præſentes noſtras literas ad ſingula quæque loca deferri, volumus, & declaramus, quod earum tranſumptis etiam impreſſis, manu Notarii publici ſubſcriptis, & alicujus Prælati ſigillo munitis, eadem prorſus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtri Decreti, approbationis, confirmationis, innovationis, declarationis, ſtatuti, ordinationis, conceſſionis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo, Kalendis Martii, Pontificatus Noſtri Anno Primo.

D. Cardinalis Paſſioneus.

X. Sub-Datarius.

Viſa de Curia.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

I. B. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate D. N. J. C. milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo primo, Indictione quarta, die vero octava Martii, Pontificatus Sanctiſſimi in Chriſto Patris & Domini Noſtri Domini BENEDICTI Divina providentia, Papæ XIV. anno primo, ſupradictæ Conſtitutiones affixæ, & publicatæ fuerunt ad valvas Baſilicæ Principis Apoſtolorum, Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæ generalis in Monte Citatorio, in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis ſolitis, & conſuetis Urbis per me Joſephum Maſſimilianum Apoſt. Curſ.

Antonius Pellicia Mag. Curſ.

CESSIONES

Commodi exigendi fructus Beneficiorum prohibentur, ſua pœna excommunicationis, & nullitatis contractus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

UNiverſalis Eccleſiæ cura, quam inſcrutabilis Divinæ Sapientiæ, atque Bonitatis altitudo humilitati noſtræ committere dignata eſt, inter ceteras ſollicitudines exigit etiam ac poſtulat, ut diligenter invigilemus ne Clerici Eccleſiaſticis Beneficiis, quæ e liberali Eccleſiæ manu acceperunt, abutentes, eorum reditus: non ſine aliorum fidelium ſcandalo, inconſulta prodigalitate diſperdant, ſed tamquam boni diſpenſatores ita adminiſtrent, ut & vitæ ſuæ neceſſaria provideant, & pauperum inopiæ, & Eccleſiarum neceſſitatibus ſuccurrant.

§. 1. Relatum eſt ad aures noſtras, quoſdam Clericos Eccleſiaſticis Beneficiis cum onere, vel ſine onere reſidentiæ proviſos, turpibus ut plurimum ex cauſſis impulſos, annuus eorumdem Beneficiorum reditus, quos, donec viverent, percipere poſſent, unico actu alienare ſub nomine cedendi commodum, ſeu utilitate percipiendi fructus eorumdem Beneficiorum, quos alteri, quoad vixerint, vendunt, recepta pecunia ad eam ſummam, & quantitatem, quam ipſi habita ratione eorum ætatis, & corporis valetudinis, durante vita, veriſimiliter conſequi potuiſſent. Cum autem iſti improvidi Clerici inſtar illius prodigi filiifamilias, de quo in Evangelio ſcriptum eſt; *cum ſubſtantiam ſuam a Patre recepiſſet, totam ſtatim conſumpſiſſe luxurioſe vivendo, & deinde, facta fame valida, coactum eſſe vivere de ſiliquis immundorum animalium*, pia Eccleſiæ ſubſidia, & Eccleſiaſticos proventus in ſuas explendas cupiditates improbo hujuſmodi contractu profundant, multa hinc, & gravia mala, ut experientia ipſa compertum eſt, evenire ſolent. Nam primum non leve dedecus Eccleſiaſtico Ordini inuritur, & grave reliquis fidelibus ſcandalum generatur, dum vident, Eccleſiaſticas pecunias, quæ ſunt vota fidelium, bona pauperum, patrimonium Chriſti in pravos uſus inſumi, vel improvida profuſione diſſipari, quæ ab Eccleſiaſticis, tamquam probis diſpenſatoribus, in ſolamen pauperum, & Eccleſiarum reſtaurationem impendi deberent. Præterea ſæpe hujuſmodi Clerici ad ſummam rediguntur egeſtatem, & ut ſe ſuſtentare poſſint, vel indecore, non ſine infamia Clericalis gradus, mendicant, vel indignis quæſtibus, & negotiis operam præbent, Eccleſiam autem, & Eccleſiaſticas res quodammodo averſantur, quaſi fraudati mercede, vel ſtipendiis ſuis, quæ nullius culpa, ſed ſolum vitio, & flagitiis ſuis amiſerunt; ideo Eccleſiaſtica munera, vel nunquam, vel negligenter obeunt, Divinam Pſalmodiam, ſi ad eam in publicis Eccleſiis ratione ſuorum Beneficiorum teneantur, frequenter omittunt, vel oſcitanter perſolvunt, Eccleſiaſticos cœtus non frequentant, animarum ſalutem non curant, Divina faſtidiunt, mundana ſectantur.

§. 2. Volentes igitur hanc improbam conſuetudinem & non ferendam pravitatem, qua non mediocriter Clericalis ordinis fama minuitur, & honor conculcatur, Eccleſiæ autem debito ſervitio, pauperes opportunis ſubſidiis, & ſacræ ædes neceſſariis reparationibus, & ornamentis fraudantur, penitus abolere, Motu proprio, ac certa ſcientia, & matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine omnibus Clericis quacumque dignitate, præeminentia, honore, & privilegio inſignitis interdicimus, & prohibemus, ne impoſterum audeant ſub nomine alienandi utilitatem, & commodum percipiendi fructus, vel alio quovis titulo, prætextu, & colore vendere, ac diſtrahere ſuorum reſpective Beneficiorum reditus, & proventus, vel ad vitam, vel in longum tempus, recepta ab emptore, per unam, vel plures ſolutiones pecuniarum, quantitate, quam ipſi Bneficiati per ejuſdem temporis, vel vitæ ſpatium probabiliter conſequi potuiſſent: ſub pœna excommunicationis, & nullitatis actus, ſeu contractus, & omnium inde conſecutorum, aliiſque pœnis inflictis, proſcriptis, & ſtatutis contra alienantes bona Eccleſiæ, quas rurſus hic contra eoſdem Clericos ſic contrahentes renovare, decernere, ac ſtatuere intendimus, & volumus. Et inſuper ad uberiorem cautelam & quatenus opus ſit, omnes hujuſmodi contractus, quos in futurum fieri contigerit, motu, ſcientia, deliberatione, & poteſtate ſimili damnamus, reprobamus, caſſamus, irritamus, & annullamus, eoſque nullos, caſſos, ac irritos decernimus, & declaramus, illoſque ſuis auctoribus tamquam invalidos, caſſos, irritos, atque inanes, viribuſque, & effectu ab initio vacuos, neque in judicio, neque extra, ad ullum effectum ſuffragari debere, neminemque ad eorum obſervantiam obligari, etiamſi plurius juramento firmati, & vallati ſint, ſed nullum inde jus cuicumque, aut actionem, vel titulum etiam coloratum poſſidendi, aut præſcribendi per quodvis longiſſimum temporis ſpatium acquiri unquam poſſe pariter præcipimus, & jubemus.

§. 3. Decernentes eaſdem præſentes literas, & in eis contenta quæcumque nullo unquam tempore impugnari, aut retractari poſſe, ſed ſemper firmas, validas & efficaces exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere; ac ab omnibus & ſingulis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter obſervari. Sicque, & non aliter in præmiſſis omnibus, & ſingulis per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac prædictæ Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apoſtolicæ præfatæ Nuncios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, & ſublata ei, & eorum cuilibet quavis

aliter

aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, & judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari: Non obſtantibus quibuſcumque privilegiis, indultis, conceſſionibus, & gratiis Apoſtolicis tam generalibus, quam particularibus, quantumvis ſpeciali mentione, & nota dignis, quibuſcumque Archiepiſcopis, Epiſcopis, & aliis Superioribus, & Inferioribus Eccleſiarum Prælatis, etiam Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus, ac eorum, & noſtris familiaribus continuis commenſalibus, necnon literarum Apoſtolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, ceteriſque Romanæ Curiæ Officialibus, conceſſis, & confirmatis, ceteriſque contrariis quibuſcumque.

§. 4. Ut autem facilius præſentes literæ omnibus innoteſcant, & nemo prætextu illarum ignorantiæ excuſari poſſit, jubemus, eaſdem ad valvas Eccleſiæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, nec non Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, aliiſque locis ſolitis, & conſuetis, ut moris eſt, publicari, earumque exempla affigi; Volumuſque, eas ſic publicatas, omnes, & ſingulos perinde afficere, & obligare, ac ſi illis ipſis fuiſſent ſingulariter intimatæ: Exemplis quoque prędictis etiam impreſſis manuque Notarii publici, & Sigillo Prælati Eccleſiaſtici, vel ejus Curiæ obſignatis, eamdem prorſus fidem adhiberi, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtri decreti, conſtitutionis, declarationis, annullationis, infirmationis, prohibitioni, interdicti, ac voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLI. IV. Kalendas Septembris, Pontificatus Noſtri Anno II.

D. Cardinalis Paſſioneus.

X. Sub-Datarius.

Viſa de Curia.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

I. B. Eugenius.

Publicata die 3. Octobris ejuſdem Anni.

RESIGNATIONES

Beneficiorum cum reſervatione Penſionis, & pacto eam caſſandi prohibentur, & annullantur; adjecta pœna privationis Beneficii, inhabitationis ad alia aſſequenda, reſtitutionis pecuniæ, &c. & irritantur caſſationes, & extinctiones penſionum, intra ſex menſes a capta poſſeſſione Beneficii obtentæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

IN ſublimi Beati Petri Cathedra, Divina diſpenſatione, licet immerentes, collocati, gravi dolore conſtringimur, quoties conſiderationis noſtræ oculos convertimus ad præſtantiorem Dominici gregis partem, hoc eſt ad Eccleſiaſticum cœtum, eamque conſpicimus, vel pravis moribus, vel indecoris actibus dehoneſtari; non enim ignari ſumus, quanta ſit inde in populis corruptionis timenda pernicies, ſi ſal, unde cetera condiri debent, evanuerit.

§. 1. Pervenit quidem ad aures ſollicitudinis noſtræ, non raro contingere ſolere, ut quidam Clerici in minoribus, vel majoribus ordinibus conſtituti, aut ſola Eccleſiaſtica tonſura decorati, Beneficia, ſeu Officia ſimplicia, vel cum onere reſidentiæ poſſidentes, aliis reſignent, annua ſibi penſione ſub Apoſtolico beneplacito reſervata, initio eodem tempore pacto cum Reſignatario, caſſandi, & abolendi dictam penſionem, repræſentata pecunia, nempe factis quibuſdam anticipatis ſolutionibus pecuniarum ad eam ſummam, quæ ad abolitionem, & extinctionem prædictæ penſionis, vel potius ad palliatam ipſius beneficii venditionem nefarie perficiendam, expreſſa inter partes conventione, ſtabilita fuit. Et quoniam profani iſti Beneficiorum diſtractores non ignorant, quod ſi hujuſmodi improba pacta Datariæ Apoſtolicæ noſtræ Miniſtris, aut Nobis innoteſcerent, nunquam reſignationes hujuſmodi a Datario vel Prodatario Noſtro, vel a Nobis, aliiſque Romanis Pontificibus pro tempore exiſtentibus admitterentur; ut circumſpectam eorumdem Datariæ Apoſtolicæ Officialium, & Noſtram, aliorumque Pontificum vigilantiam fallerent, callida malorum hominum improbitas hac perditionis viam, & rationem excogitavit: arcano, & clandeſtino pacto inter Reſignantem, & Reſignatarium, ad penſionem caſſandam, & extinguendam, conventa pecuniæ quantitate, eaque quandoque etiam depoſita apud publicum mercatorem, ſeu menſam argentariam, unitim, ac ſimul expedire curent Bullam reſignationis Beneficii, & alteram Penſionis reſervatæ ſuper eodem Beneficio favore Reſignantis: ita tamen, ut prope eodem, vel non multo poſt tempore, quo Supplicationi pro reſervatione Penſionis ſolita Data apponitur, alia Supplicatio ſubſcribatur, ſeu ſignetur pro caſſatione atque extinctione ejuſdem Penſionis per anticipatas, ſeu anticipandas ſolutiones facienda, nulla mentione facta de præcedenti abominanda conventione, & ſimoniacam labem redolente pacto, quo Beneficii reſignatio in occultam ipſius Beneficii venditionem execrabili transformatione commutatur.

§. 2. Cum autem hujus generis pacta improba, reprobata, ac damnata ſint, & gratiæ hujuſmodi caſſationis, ſeu extinctionis Penſionis, tamquam ſubreptitiæ, & doloſa calliditate obtentæ, & quæ rei veritate, & totius negotii ſerie expreſſa, nunquam a Sede Apoſtolica conceſſæ fuiſſent, nullæ, irritæ, ac inanes ſint, & in maximum animarum eas fraudulenter imperantium damnum, ac detrimentum tendant, & præterea ſcandalum ſimplicibus, & bonis abominationi, & pluribus æterno exitio ſint: Siquidem gratiarum hujuſmodi impetratores, qui Eccleſiaſtica Beneficia tali infami mercatu negotiantur potius, quam reſignant, non ſolum graviſſimo peccato, quod præ oculis habere deberent, animas ſuas illaqueant, ſed inſuper palam apud omnes in populo, non ſine infamia Eccleſiaſtici ordinis, exſecrantur, & contemnuntur. Et ſi pro aliis Beneficiis obtinendis ad Datariam Apoſtolicam accedere auſi fuerint, tamquam Beneficiorum Venditores male audiunt, & publice redarguuntur; cum ſtatim ipſis ab eorum competitoribus opponatur Reſignatio facta, cum caſſatione Penſionis per anticipatas, ſeu anticipandas ſolutiones, hoc eſt, indignus Beneficii jam antea obtenti negotiatio, & clandeſtina ſub ambagibus, & fraudulentis conventionibus deteſtanda venditio.

§. 3. Nos igitur hoc execrabile malum, quo non leve Eccleſiaſtico Ordini dadecus, & infamiæ nota inuritur, prout neceſſitas, & paſtorale munus poſtular, coercere in futurum volentes, & longe a Sanctuario Dei profanam hujuſmodi abominationem removere, motu proprio, ac certa ſcientia, & matura deliberatione Noſtris, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſtatuimus, & declaramus, omnia hujuſmodi pacta, & conventiones pro caſſatione, ſeu abolitione Penſionum per anticipatas vel anticipandas ſolutiones contemporanee ad Reſignationes Beneficiorum, cum reſervatione Penſionis, per quaſcumque perſonas quavis dignitate, honore, & præeminentia inſignitas inita, tamquam a Sacris Canonibus, & Apoſtolicis Conſtitutionibus improbata, & ſimoniacam labem redolentia, nulla, caſſa, ac irrita eſſe, & omnes caſſationes, abolitiones, & extinctiones Penſionum hujuſmodi, quas in poſterum intra ſex menſes a die captæ poſſeſſionis Beneficii per Reſignatarium computandos, fieri contigerit, etiam ſi nullum præcedens pactum interveniſſe inter partes probari poſſit, & caſſatio prædicta ſecuta ſit vigore Supplicationis manu noſtra, vel

Ro-

Romani Pontificis pro tempore ſignatæ, quam nullatenus, tamquam per ſubreptionem, & fraudes obtentam, neque in judicio, neque extra ad ullum effectum ei ſuffragari volumus, irritas, nullas, & inanes eſſe, ac omnibus viribus, ac effectu vacuas, & quatenus opus ſit, motu, ſcientia, & deliberatione ſimili, deque Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine; tenore præſentium damnamus, revocamus, annullamus, caſſamus, & abolemus, & inſuper tam Reſignantem, quam Reſignatarium ab omni jure Beneficii cecidiſſe, eoſque ipſo facto, abſque ulla declaratione, vel Judicis ſententia, privatos, & ad alia obtinenda inhabiles eſſe, ac fore, & a quocumque Beneficium hujuſmodi tamquam de jure, & de facto vacans, impetrari poſſe; & præterea Reſignantem ad reſtituendas pecunias pro caſſatione Penſionis hujuſmodi indebite, & ſimoniace perceptas, quæ arbitrio Ordinarii erunt piis locis applicandæ, vel pauperibus perſonis diſtribuendæ, ſub peccato gravi teneri, & Eccleſiaſticis remediis, ac pœnis, ſi renuat, ipſo jure, abſque alia ſententia, & declaratione, cogi poſſe, motu, ſcientia, & poteſtate pari decernimus & declaramus.

§. 4. Et quoniam multa malitia hominum eſt in terra, ut omnis aditus fraudibus, & dolis, quos perverſa nonnullorum calliditas, & in exitium ſui ingenioſa excogitare conſuevit, quod fieri poteſt, intercludatur, volumus, præcipimus, & declaramus, ſub hac Noſtra voluntate, conſtitutione, & diſpoſitione comprehendi omnes, & ſingulas ceſſiones, ſeu translationes in ipſum Reſignatarium, aut in aliam perſonam, commodi ſeu utilitatis percipiendi fructus penſionum hujuſmodi, necnon alias quaſcumque ceſſiones, translationes, reſignationes, extinctiones, abolitiones, quovis modo, titulo, nomine, colore & auctoritate, per anticipatas ſolutiones, ſeu repræſentata pecunia factas intra dictum tempus ſex menſium, & etiam ultra id temporis ſpatium, dummodo reprobum illud, & deteſtabile pactum præceſſiſſe conſtiterit.

§. 5. Mandamus præterea, & jubemus, eaſdem præſentes literas perpetuo firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore, ſi ullo unquam tempore ſub quovis colore, & pretextu, etiam defectus noſtræ intentationis impugnari poſſet: Sicque, & non alias, in præmiſſis omnibus, & ſingulis, per quoſcumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac prædictæ S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apoſtolicæ præfatæ Nuncios alioſque quoslibet, quacumquæ preminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus Reſignantium, ſeu Cedentium voluntatibus, conditionibus, proteſtationibus, & clauſulis in ipſiſmet reſignationibus, & ceſſionibus, ſeu Procuratorum Conſtitutionibus, ac Mandatis, ac alias, etiam ac præſervationem ſuorum jurium, & ſignificationem, quod non aliter, nec alio modo reſignant, ſeu cedunt, appoſitis, & quacumque verborum vi, formula, & multiplicatione, & amplitudine expreſſis, necnon quibuſvis indultis, privilegiis, & gratiis Apoſtolicis tam generalibus, quam particularibus, quantumvis ſpeciali mentione, & nota dignis, quibuſcumque Archiepiſcopis, Epiſcopis, & aliis ſuperioribus, & inferioribus Eccleſiarum Prælatis, etiam S. R. E. Cardinalibus, ac eorum, & noſtris familiaribus continuis commenſalibus, nec non Literarum Apoſtolicarum Scriptoribus, Abbreviatoribus, ceteriſque Romanæ Curiæ Officialibus conceſſis, & confirmatis, ceteriſque contrariis quibuſcumque.

§. 6. Ceterum, ut facilius præſentes Literæ omnibus innoteſcant, & nemo prætextu illarum ignorantiæ excuſari poſſit, jubemus, eadem ad valvas Eccleſiæ Lateranenſis, & Principis Apoſtolorum, nec non Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, aliiſque locis ſolitis, & conſuetis, ut moris eſt, publicari, eorumque exempla affigi; Volumuſque, eas ſic publicatas, omnes, & ſingulos perinde afficere, & obligare, ac ſi illis ipſis fuiſſent ſingulariter intimatæ. Exemplis quoque prædictis etiam impreſſis, manuque Notarii publici, & ſigillo Prælati Eccleſiaſtici: vel ejus Curiæ obſignatis, eamdem prorſus fidem adhiberi, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ.

§. 7. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Noſtri decreti, conſtitutionis, declarationis, annullationis, infirmationis, prohibitionis, interdicti, ac voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud S. M. Maj. Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLI., IV. Kalendas Septembris Pontificatus Noſtri Anno ſecundo.

D. Cardinalis Paſſioneus.

X. Sub-Datarius

Viſa de Curia.

N. Antonellus.

Loco ✠ Plumbi.

I. B. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Publicata die 3. Octobris ejuſdem Anni.

CASUS EPISCOPALE

IN SYNODO DIOCESANA

Eminentiſs. & Reverendiſs. D. Card. Archiep. Neap. Reſervati.

Caſus Reſervati, quibus adnexa eſt Excommunicatio ipſo facto.

I. OMnes utriuſque ſexus, & cujuſvis ſtatus, aut dignitatis perſonæ, quæ Hæreticorum cujuſcumque ſectæ cœtus adeunt, in quibus conciones, & catechiſmi, aut quicumque eorum ritus, præſertim a S. Catholica Romana Eccleſia damnati exercentur, quoties hujuſmodi exercitiis, quovis prætextu, & occaſione, etiam ſimplicis curioſitatis, aſſiſtunt.

II. Omnes perſonæ utriuſque ſexus, quæ vel per ſe vel per alium, SS. Altaris Sacramento, Chriſmate, Oleo Sancto, ſive quacumque alia re conſecrata, ad Veneficia, Divinationes, Sacrilegia, aut ad alium, uſum, quam fuerint ordinata, vel inſtituta, quomodolibet abutantur: Omneſque utriuſque ſexus, qui de prædictis ad prædictos fines aliquid ſumpſerint, vel alicui dederint, aut datum acceperint, etiam abuſu minime ſubſecuto.

III. Omnes utriuſque ſexus perſonæ, quæ Dæmoni ſpondent obſequium, thus, & Sacrificia offerunt, quamvis abſque errore intellectus. Inſuper quæcumque, ſive ſuo, ſive alterius nomine, condunt, aut condere faciunt imagines, annulos, aut quovis aliud artefactum, in quo Dæmonem conſtringant.

IV. Venefici, & Veneficæ omnes, Necromantes, Divinatores, Sortilegi, Lamiæ, Striges, ſive quovis alio nomine nuncupentur, ex utroque ſexu, qui cum expreſſa Dæmonis invocatione, ad captandam dilectionem, vel odium concitandum, ſive ad inveniendos theſauros, aut ad alium finem quemcumque, utuntur incantationibus aliiſque maleficiis, ſive etiam ligaturis, ut a naturali, & legitimo Matrimonii uſu Conjuges avertant; aut ſcienter in præfatis cooperantes, aut quovis modo conſentientes.

De-

Declaramus autem ex prædictis criminibus, in ſupradictis II. III. & IV. Caſibus contentis, excommunicationem Nobis reſervatam ipſo facto incurrere non ſolum eos, qui ſæpe, & ex arte hujuſmodi criminibus operam dant, ſed etiam eos, qui quomodocumque, etiam ſemel, ea perpetraverint.

V. Loquentes ſine noſtra, vel Vicarii noſtri Monialium licentia cum Monialibus, in Monaſteriis etiam exemptis, vel cum aliqua, aut aliquibus earum, etiam ſi ſit Converſa, aut Novitia, ſive educationis, ſive alterius rei cauſſa ibidem commemoretur: conjunctis in primo, vel ſecundo Conſanguinitatis gradu dumtaxat exceptis. Declarantes quod qui facultatem obtinuerit loquendi cum aliqua prædictarum, non poſſit data opera, & ex profeſſo cum aliis loqui.

Inſuper ii præſertim, qui cum aliqua ex prædictis, aut coram ipſis, tam in Monaſteriis, quam Conſervatoriis, ſeu Collegiis commorantibus, de rebus obſcœnis, per verba, aut actus impudicos, præſentes egerint, abſentes vero per literas, aut internuncios: nec non viri, aut mulieres, ſive intra, ſive extra Monaſterii, vel Conſervatorii, aut collegii clauſtra, ac ſepta, qui prædictas literas, vel mandata detulerint.

VI. Omnes in cauſſa Criminali, aut Civili cum gravi damno alterius falſum deponentes, aut deponendum curantes; necnon inducentes ad falſum deponendum, falſiſque teſtibus, depoſitionibus, inſtrumentis, ſcripturis, tam publicis quam privatis, quomodocumque utentes, directe, vel indirecte, in quavis Curia Civitatis & Diœceſis Neapolitanæ. Item quicumque falſum aliquod impedimentum Matrimonii doloſe objecerint: necnon conſilium, vel auxilium ad illud doloſe objiciendum dantes. Falſificantes, etiam cum gravi damno alterius, vel corrumpentes, falſo, aut quæ falſum continent, conficientes Apochas, Syngraphas, vulgo *Fedi di credito, o Polizze notate in Fede*, ſive Inſtrumenta, Proceſſus, aut Scripturas publicas, & authenticas; aut ſcienter his utentes, necnon mandantes, aut cooperantes.

Similiter præſentantes falſum, fictum, aut fiduciarum Patrimonium, aut quomodolibet fraudulentum pro Ordinibus ſuſcipiendis, etiam pro prima Clericali Tonſura: necnon conſtituentes, conſulentes, aut quomolibet concurrentes, ſive cooperantes Declaramus autem, quod Clerici præſentantes, quando ab excommunicatione abſolvuntur, remaneant ab exercitio ſuſceptorum Ordinum ſuſpenſi: quam ſuſpenſionem nullus, niſi nos perſonaliter, conſtituto reali Patrimonio, & cauſſa diſcuſſa, relaxare valeat.

Præter hos, Actuarii, Subactuarii, Notarii, Scribæ, qui cum alterius Partis offenſione, aut cum Reipublicæ, aut legalis juſtitiæ detrimento, doloſe auctam, vel diminutam informationem capiunt, & ſic dicta Teſtium ſcribunt, ac Nuncii, Curſores, aut alias nuncupati, qui in grave Tertii præjudicium falſum in acta referunt.

VII. Confeſſarii omnes, etiam Parochi, ad inhoneſta perſonam quamcumque, ſive in actu Confeſſionis, ſive ante, vel poſt immediate, aut prætextu, vel occaſione Confeſſionis, etiam Confeſſione non ſecuta, vel extra Confeſſionem in Confeſſionalibus, ſollicitantes, aut quomodolibet cum iiſdem impudice tractantes: Reſpectu Regularium vero Cenſuram ſuſpenſionis ab audiendis Confeſſionibus, quam ipſo facto incurrunt, Nobis tantummodo reſervamus.

VIII. Pariter Confeſſarii omnes, etiam Parochi, attentantes prædictas perſonas, & quaſcumque alias, cum quibus, extra ante dictos caſus, quomodolibet impudice verſati fuerint, a peccatis, quorum ipſi complices ſint, nulliter abſolvere: Qui omnes, etiam Regulares, in Cenſuram ſuſpenſionis ab audiendis Confeſſionibus ipſo facto incidunt, Nobis tantummodo reſervatam.

IX. Inceſtus cum conjunctis in primo, vel ſecundo gradu Conſanguinitatis, vel Affinitatis. Mulieres autem ſi vere ſint pœnitentes, a quocumqoe Confeſſario a Nobis approbato abſolvi poſſunt, gravi tamen impoſita pœnitentia ſalutari; & dummodo occaſio proxima facta ſit ſalutaribus mediis moraliter remota.

X. Qui contra diſpoſitionem Sacr. Canon. Clericos, quos noverint, ad Forum ſæculare traxerint, etiam conſentiente reo: extra caſus hac in re cum in Bull. Cœn. Domum ex Martini V. Conſtit. *Ad reprimendas*, Summo Pontifici reſervatos.

XI. Homicidia, vel mutilationes membrorum in ipſis Eccleſiis, Cœmeteriis, aut Sacriſtiis, aut publicis Oratoriis patrantes.

XII. Conficientes cujuſcumque generis venena in hominum perniciem; eadem ſcienter dantes, apponentes, vel quomodolibet propinantes; ſive ad hoc qualitercumque cooperantes, vel conſulentes, etiam non ſecuto effectu.

XIII. Cujuſvis conditionis perſonæ, quæ libros in Civ. vel Diœc. introducunt, vel ſcienter introductos tradunt aut traditos recipiunt, ſive etiam de ead. Civ. & Diœc. extrahunt, priuſquam a Deputatis noſtris fuerint recogniti. Similiter Bibliopolæ, qui Bibliothecas emunt, non exhibito prius prædictis Deputatis emptoram librorum catalogo. Tranſgreſſores autem etiam de noſtra licentia numquam abſolvantur, quoadusque libros ſine prædictis requiſitis introductos, aut emptos, recognitioni ſubjecerint. Typographi ſimiliter, & eorum Operarii, qui ſine noſtra, vel Vicarii noſtri licentia libros, aut cujuſcumque generis folia imprimunt; præterea Auctores eorum, ſi typis mandent, vel quicumque mandari faciunt.

XIV. Qui in Paſchate non communicantes ab aliis doloſe accipiunt ſchedulas, ſeu chartulas, quæ eo tempore diſtribui ſolent in Metrop., vel in Parochiis, ut fidem Parocho exhibeant de peracta Communionem. Item illi, qui eaſdem non communicantibus quomodocumque accommodant in fraudem, aut utcumque cooperantes.

XV. Fallarii monetarum, videlicet ii, qui monetas quomodocumque vitiant, nimirum vel eas diminuendo, vel fundendo, aut imprimendo cum deteriori lege, aut ſine legitimo Principis ſigillo.

XVI. Sponſi, & Sponſæ poſt contracta ſponſalia etiam privata inter ſe, & ante matrimonium legitime celebratum, carnalem inter ſe copulam habentes; necnon parentes conſanguinei, & affines omnes aut quicumque, domus curam habentes, eadem carnalem copulam, vel Sponſorum cohabitationem, vel pernoctationem, etiam pro una vice, permittentes.

Caſus Reſervati, quibus non eſt adnexa Excommunicatio.

I. Blaſphemantes Deus, vel B. Virginem ex perverſa conſuetudine coram pluribus ſupra quatuor.

II. Exercentes peccatum Sodomiæ, vel cum Brutis coeuntes: ita tamen ut in his luxuriæ caſibus tantum maſculi comprehendantur.

III. Confeſſarii omnes, etiam Curati, ad obſcœna quaſlibet Perſonas ſibi frequenter confitentes, licet non immediate poſt, vel ante Confeſſione inducentes, ſeu ſollicitantes, vel cum iis quomodolibet impudice tractantes.

IV. Medici, qui viſitantes in lecto infirmos, poſt tres dies a viſitatione, non curaverint ut prædicti infirmi peccata ſua idoneo Confeſſario confiteantur, aut alias non deſeruerint, ſecundum terminos Conſtitutionum S. Pii V. & Innoc. XI.

V. Debitores quorumlibet piorum locorum, ſive eorumdem debitorum Adminiſtratores, ſi intra menſem, etiam extrajudicialiter, requiſiti a Rectoribus, Procuratoribus, ſeu Adminiſtratoribus dictorum locorum, reditus, & cenſus non ſolverint.

VI. Non abſolvantur Concubinarii, & Concubinæ, etiamſi excommunicationis ſententia in eos lata non fuerit, niſi facta reali ſeparatione, & tori, & domus, per duos menſes ſe continuerint: vel niſi certo, aut valde probabiliter conſtet factos phyſice, vel moraliter impotentes ad reincidendum, aut paullo poſt eſſe inter matrimonium contracturos.

VII. Omnes utriſque ſexus, qui a Dominica Palmarum, uſque ad diem Aſcenſionis Domini incluſive, Paſchalis Com-

munionis præcepto in Cathedrali, vel propria Parochia non ſatisfecerint, interdicti pœnam ex cap. *Omnis utriuſque ſexus de Pœnit. & remiſſ.* ipſo facto incurrunt, a Nobis, ſive facultatem a reſervatis abſolvendi a Nobis, vel Vicario noſtro Generali habentibus, tantummodo relaxandam, dummodo non fuerint nominatim denuntiati.

Nota 1. Ante decimum quartum ætatis annum completum neminem Cenſuris hiſce, & Caſibus comprehendi voluit Synodus, uti expreſſe habetur in Synodo Pignatelliana part. 2. cap. 6.

Nota 2. Quando conceditur facultas abſolendi ab omnibus Cenſuris, & Caſibus Archiepiſcopo reſervatis; nunquam intelligitur conceſſa facultas abſolvendi ab infraſcriptis, niſi de iis facta fuerit expreſſa mentio, ex Synod. Diœceſ. Cardin. Pignatel. part. 2. cap. 6.

I. Locutio cum Monialibus, ſive aliis, in Monaſteriis degentibus, de rebus obſcœnis, aliiſque, ut dictum eſt, actibus impudicis.

II. Caſus *Invitationum ad Eccleſias* Monalium, & Regularium quomodolibet exemptorum; occaſione quarumcumque functionum & ſollemnitarum, cui Summus Pontifex voluit adnexam eſſe excommunicationem *Sibi, & Nobis tantum* reſervatam (*a*).

III. Caſus *expenſarum* factarum a Monialibus, aliiſque in Monaſteriis, Conſervatoriis, Collegiis, Domibuſque oblatarum degentibus, *ratione officii*, in quibuſcumque functionibus, aut feſtivitatibus, cujus abſolutionem præcipit etiam Summus Pontifex eſſe *Nobis tantummodo* reſervatam (*b*).

IV. Caſus omnes, quibus eſt adnexa excommunicatio Summo Pontifici, & *Nobis* reſervata (*c*)

(*a*) Ex Reſcript. S. C. Epiſc. de mandato Innoc. XI. 22. Jan. 1677.
(*b*) Ex Reſcript. de ſpeciali mandato Clem. XI. per lit. encycl. S. C Epiſc. 28. Jul. 1707. & denuo 26. Jun. 1710
(*c*) In Reſcript. ſup. cit. S. C. de mand. Innoc. XI. 22. Jan. 1677.